

Els polítics catalans són immadurs?

CONCULCACIONS (114)

Tots els ciutadans de qualsevol país hem de fer-nos constantment la pregunta referida, per tal de comprovar si els polítics que ens representen ho fan responent als desitjos del poble, o simplement es limiten a posar en solfa la seva visió més particularitzada respecte al seu país i una concepció preestablerta del futur que ells pensen establir.

La seva missió és molt més complexa i compromesa que això. És evident que en el món anomenat democràtic s'ha d'acceptar que cada país té els polítics que ha escollit i podríem quedar-nos tranquils amb aquest anunci de: -Oh són els polítics que una majoria ha elevat a les responsabilitats que representen- Però no és exactament així de senzilla la cosa. És més complexa i exigeix als polítics un nas més fi, i sense traïr les seves conviccions personals, basar la seva acció com a polítics a una fidel i constant obediència als designis generals del poble que representen, atenent preferentment aquests designis sobre qualsevol altre interpretació personal.

Faig aquesta reflexió prèvia com a intent de situar un escalat entre la síntesi que un polític ha de resoldre constantment entre la seva visió com a ciutadà normal i la responsabilitat que emprèn en el moment que accedeix a representar un poble.

Com a concreció del que queda més o menys anunciat anteriorment se m'ocorren una sèrie de preguntes que proposaria, comentaria o inclús dialogaria i/o discutiria a les persones que ocupen o han ocupat els llocs polítics de més responsabilitat de Catalunya. Les preguntes segurament els resultarien incòmodes i dubto que se les hagin plantejat seriosament, i fins m'atreveria a dir que molts entre ells les han obviat d'entrada per tal de que la seva trajectòria personal no trontollés.

Anem a veure a quines reflexions em refereixo, senzillament en referència a Catalunya i la seva visió que inclou aquella nació que representativament entenem com a Països Catalans. No en va venim d'una història que conté aquesta dimensió i que no hi ha motiu per prescindir-ne, sinó és pels interessos d'uns estats que no els convé aquesta visió perquè els negaria tot el dret que s'auto concedeixen per a ocupar-nos, mitjançant, guerres, matances, atacs a mort a la llengua i al conjunt nacional en general.

Prèvia a la primera pregunta. Una majoria de partits accepten plenament que Catalunya és una nació i amb aquesta concepció interpreten fidelment el sentir d'una part majoritària del poble. Una altra cosa seria definir territorialment aquesta nació i com s'entén que històricament la Confederació dita Catalana Aragonesa va exercir políticament aquesta dinàmica.

Primera pregunta – Entenen els polítics catalans, que una nació és un ens lliure i que per tant les seves

decisions es prenen en el seu àmbit natural, sense més implicació que respectar els demés països, però que recíprocament els demés països no incidiran en tot allò que fa referència a la vida interna de cada nació, o sigui la seva organització, la seva llengua, la seva història, les seves lleis i el seu exèrcit (sempre i quan aquesta estructura sigui encara vàlida i/o imprescindible)

Crec que aquest anunciat no és abusi i que si no es donen aquestes circumstàncies no es pot parlar de nació ni de país ni de res que impliqui una identitat nacional concreta. Penso que no existeixen mitges nacions o nacions mancades d'alguns requisits, com si es pot produir en un cos mutilat físicament. Per a posar un exemple, aquest ésser pot necessitar d'una ajuda per a realitzar-se individualment o personalment. Evidentment no és el cas en un país amb mil anys de història i prop de quinze milions de ciutadans.

Prèvia a la segona pregunta. Si una nació és un col·lectiu sobirà, amb una visió pròpia de la seva convivència interna i un estil propi de projectar-se a l'exterior i aportar, en el nostre cas les nostres opinions, criteris i visions a Europa o el món per tal de ser admesos i escoltats en el debat totalitzador, i donar testimoni d'una existència disposada a compartir la problemàtica que a tots ens pugui preocupar i interessar, conjuntament en el concert internacional, és obligat respectar-ne la seva síntesi nacional.

Segona pregunta – Com veuen els polítics catalans que a Catalunya li sigui vedat aquest paper que com a nació mereix, havent demostrat històricament que en els seus moments ha tingut un paper preponderant en aquesta missió i que sigui pels interessos de gent no tan sols no catalana, sinó que odia la nostra identitat i que precisament aquests col·lectius “estats” són els que interrompen aquest dret que naturalment ens correspon?

Prèvia a la tercera pregunta. Les nacions que integren el món, tenen unes raons d'existència a part de la seva potència econòmica, de la naturalesa dels seus territoris i ubicacions, del seu color de pell, de quina sigui la seva llengua i fins i tot tinguin el nombre d'habitants que tinguin, en resum no existeixen unes condicions prèvies per accedir a l'estatus de nació.

Una nació és una comunitat de ciutadans que es troben còmodes compartint la mateixa identitat i una sèrie de característiques, que s'han anat configurant al llarg d'un procés històric i que culmina en un desig de viure una experiència vinculant de la vida de tots els seus ciutadans. Ningú té la pila baptismal per donar titulacions de nació o no als demés, com han fet de manera indesitjable i inhumana els estats espanyol i francès. Fem un recordatori d'actualitat especial, dedicat al Tibet que està passant uns moments difícils i no és l'únic cas en aquest món, en què uns estats determinats es consideren amb drets a distorsionar la vida d'altres països, amb dret a matar, torturar, prohibir i pressionar amb els seus exèrcits, fins on els calgui. Cosa de la que a Catalunya en tenim una llarga, trista i decebedora experiència.

Tercera pregunta – Els polítics catalans accepten aquestes situacions testimonials, com a mostres dignes de ser compartides i admeses o les consideren altament denunciades com a purs abusos d'uns col·lectius sobre els altres sense cap dret i per tant completament censurables i amb l'obligació de imposar-ne la rectificació pertinent i immediata? No veuen que els catalans hem estat i continuem patint aquests abusos i que no s'hi valen les mitges solucions que comporten una sèrie de limitacions i que sols acceptem vergonyantment per una falta de valentia?

Quarta pregunta – El poble s'ha de preguntar si els polítics que s'adaptin als interessos i decisions dels ocupants són els polítics que volem, o necessitem uns polítics d'una talla superior, capaços per damunt de

tot de valorar el seu país i defensar-lo dels seus enemics, sense claudicacions de cap mena sinó convertint-se en els líders, perquè es prenen aquesta responsabilitat com la seva primera obligació davant del seu poble.

Conclusió. M'agradaria incloure una llista (probablement incompleta) de noms de polítics que han utilitzat el seu poder de manera irresponsable, perquè no han inclòs en la seva activitat la visió valenta de posar les seves forces al servei d'alliberar un país colonitzat, esquarterat, i controlat pels mateixos vencedors que ens varen prendre les llibertats que com a nació havíem conquerit. Hi ha coses que són susceptibles de ser opinables des de punts de vista diferents. Però la llibertat és un bé sagrat que aquell que hi té dret no se'l pot deixar arrabassar mai.

Dels molts noms que citaria no vull pas que s'entengui que tots ells hagin estat solament uns vividors de la política, interpretant-la principalment al seu servei personal. N'hi ha que han fet coses realment molt positives pel nostre país, però considero que quasi tots ells han fallat en el mateix punt, tolerar irresponsablement que Catalunya per assolir la nova majoria d'edat, o sigui una imprescindible i renovada situació de nació lliure, necessiti d'un humiliant consentiment d'uns tercers i més concretament els mateixos que es permeten destruir-nos com a país, apoderar-se de tot el nostre patrimoni, de la nostra història a la que sempre s'han posicionat a l'altra costat, amb la perversa intenció d'apropiar-se del que no els pertoca. No podem permetre més aquests abusos, per dignitat en primer lloc i en segon terme perquè ens ho juguem tot, inclosa la més insultant desaparició.

Tractant-los de manera afavorida, diré com a mínim que els nostres representants, en general, són poca cosa més que uns polítics immadurs, o uns inconscients o que els pitjors entre ells es limiten a utilitzar la política com un "*modus vivendi*", centrada en el manteniment d'una consideració aparentment prestigiosa amb unes percepcions econòmiques llamineres, com a gaudi i objectius predominants. Aquest atributs justifiquen sobradament el qualificatiu de immadurs, com a mínim.

Claudi Romeu, 25 de març del 08